

Műhely: válogatás a 2019-es vallás-olimpia legjobb esszéiből

A tudományos kutatás folytonosságának biztosítása érdekében a legfiatalabb nemzedék szárnybontogatásaira is érdemes odafigyelni. A tanügyminisztérium védnöksége alatt évente megszervezett tantárgyversenyek körében a protestáns felekezetek diákjai számára is lehetővé teszik országos szinten a megmérettetést az ún. Valásolimpia keretében. A tantárgyverseny feladatai között az esszéalkotás jelenti a legkreatívabb kihívást, hiszen a tárgyi tudásukat, ismereteiket ötletes, gondolatgazdag formába kell önteniük, s így egyúttal íráskészségükről is számot adnak. A *Műhely* rovatban három esszét közlünk a Zilahon, a Wesselényi Református Kollégiumban, 2019. április 25-27-én megszervezett tantárgyverseny díjazott dolgozataiból. (Szerkesztői megjegyzés).

* * *

Bálint Gyopár, VIII. osztályos tanuló
Székely Mikó Kollégium
Felkészítő tanár: Dr. *Kinda Elenonóra*

„Ő pedig megkérdezte: *Ki vagy, Uram?*” (ApCsel 9,5) idézetet felhasználva, írj élménybeszámolót leg több három oldal terjedelemben *Saul megtérésének* története alapján.

***Megtértem ? Minden vagy semmi?
Avagy lista az önismereti kérdésekről
(Esszé Pál nézőpontjából)***

Mindenem megvolt. Ambiciózus emberként, a munkámért éltem. Teljesen elvakított az indulat; a vágy, hogy az Úr tanítványait saját kézzel üldözzem a világ végéig. Olyannyira, hogy semmi mást nem láttam magam előtt, csak ezt a szentnek titulált célt. Ölni.

Tarzuszi Saul vagyok, és óriásit hibáztam. Mindent feláldoztam. A jóért ? Kétlem. A valóság pofoncsapásként ért, én meg úgy buktam alá a nemesnek hitt páholyból, mint egy dombról lerúgott kavics.

Damaszkusz fele tartottunk a főpapi levélben álló feladattal, miszerint minden ott talált keresztyént Jeruzsálembe vigyem megkötözve. Forrón tűzött a nap, miközben komótoson baktattunk a láthatáron már körvonalazódó város irányába. A fény játékosan csilant meg a házak tetején, valahol egy madár károgott, az esőhiány miatti folyamatosan porzó úton kissé monotonnak hatott az utazás. Semmi okunk nem volt aggodalomra vagy szomorúságra. Kiskirályként néztem végig az előttem pusztán elnyújtózkodó Damaszkuszon. Minden keresztyén az enyém.

Hirtelen nagy világosság támadt, mintha maga az ég nyílt volna meg. Mennyei fény villant fel körülöttem, én pedig a földre estem. Félttem. A felkavart út porától könnyezni kezdtem. „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” szólított egy szelíd hang, ami sokáig visszhangzott a fülemben. „Ki vagy Uram?” - suttogtam alig hallhatóan. A válasz csendben érkezett: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. De kelj fel, menj be a városba, és ott megmondják neked, hogy mit kell tenned.”

Remegve álltam talpra. Ahogy kinyitottam a szemem nem láttam a felettem perzselő napot, az embereket. Nem láttam semmit. Csak a sötétség maradt, és a gondolataim, amelyek egyre jobban felhangosodtak. Mi történt ? Hunyorogva próbáltam erőt venni magamon, de végül kézen fogva vezettek be Damaszkusz kapuin. Nagyravágyóként mennyei minden felett átsiklottam, amik most a félhangos csöndben zajként hatottak. Mindig ilyen nevetve csordogált a patak ? Vagy miért tűnik saruk alatt morzsolódó kövek panaszja olyan emberinek? És a szél: mindig ilyen váratlan ? Sosem tudod, hideg jön éppen vagy meleg. Jó vagy rossz. A szél egy ígéret, mindig van folytatás. Sírás, a sóhaj, a kacagás, vagy éppen a kiáltás mind azt bizonyítják: van élet. És valóban. Mintha hirtelen minden megszólalt volna: mintha mondani akarnának valamit.

Három napig az Egyenes utcában, a Júdás házában böjtöltem. Nem ettem és nem ittam. Kenyérként szolgált az imádság, friss vízként a látomás: Anániás jön el hozzám.

Anániás pedig jött, rám tette a kezét, és azt mondta: „Atyámfia, Saul, az Úr küldött engem, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, és azért küldött, hogy újra láss, és megtelj Szentlélekkel”. Ahogy ezt hallottam, mintha pikkelyek estek volna le a szememről, újra láttam. Mindent láttam.

Megkeresztelkedésem után ettem, majd új erőre kapva a városban kezdtem el hirdetni, hogy Jézus Isten Fia.

Igen azt hiszem, Jézus mindent adott nekem. Eddig azt gondoltam, semmi más nem kell, csak az, amit Damaszkusz előtt értéknek tartottam. De Jézus, a szemem lecsukásával ébresztett rá arra, hogy mennyire semmim volt az, amim eddig volt.

Az Úr választott edénye vagyok. Mindenem megvan. És tudom, ambiciózus, lelkes fiatalemberként a munkámért élek. Eddig nem volt semmim, de most megvan mindenem. S azt hiszem ez a „minden” számít igazán.

* * *

Ördög Andrea-Ilona, XII. osztályos tanuló
Kolozsvári Református Kollégium
Felkészítő tanár: Péter Csaba

„Bármit kérsz, megadom neked, akár országom felét is.” (Mk.6,23) A bibliai idézet felhasználásával írj egy legtöbb négy oldalas esszét *Keresztelő János halála* című történet alapján.

Meggondolatlan ígéret (Esszé a szél nézőpontjából)

A mai világban sajnos egyre gyakrabban kell szembesülnünk, olyan helyzetekkel, ahol az emberek csak úgy dobálóznak a „megígérem” szóval, anélkül, hogy komolyabban belegondolnának az ezzel járó következményekbe. Megfelelnek arról, hogy mekkora kárt okozhatnak másoknak és maguknak Istennel szemben.

Már hosszú napok óta süvítettem keresztül-kasul az országban, így ideje volt kicsit megpihennem. Ez abban az időben történt, amikor Heródes király előtt ismertté vált Jézus neve. Számptalan elmélkedés született az Ő kilétéről. Egyesek szerint Keresztelő János támadt fel a halából, mások Illésnek hitték, azonban voltak, akik azt mondták, hogy olyan, mint valamelyik próféta. Heródes király ekkor azt mondta, hogy „Az a János támadt fel, akit én lefejeztettem.”

Lágyan elsuhanva a palota falai között, ráleltem tökéletes pihenőhelyemre, a király székének karfáján, ezáltal tovább hallgatva a történetet. Heródes király ugyanis börtönbe záratta Keresztelő Jánost, testvérének, Fülöp feleségének, Heródiásnak a kedvéért,

akkor amikor János megmondta Heródesnek, hogy nem veheti el a testvére feleségét. Heródiás meg akarta öletni ezért, azonban Heródes tudta róla, hogy igaz és szent ember, emiatt pedig a védelmébe vette.

Elgondolkozhatunk azon, hogy mennyire volt helyes a király tette. Kinek az akaratát teljesítette valójában? Heródiásét, vagy Istenét? Könnyen mondhatjuk, hogy inkább a nő akaratának engedett, és nem az Urat követte. Azonban, beszélni mindig könnyű annak, aki sosem élt át még hasonló helyzetet. Ebből kiindulva, el kell ismernünk, hogy életünk egyik legnehezebb feladata Isten ígéje szerint élni. Számos külső hatás ér bennünket, amelyek folyamatosan letérítenek az igaz ösvényről. Abban az esetben viszont, ha emlékeztetjük magunk arra, hogy a mi Mindenható Istenünk nem nagy dolgokat vár el tőlünk, csupán csak, hogy szeressük Őt mindenünkkel, ugyanakkor pedig szeressük felebarátunkat, mint önmagunkat, akkor máris könnyebben tudunk szembe nézni az akadályokkal. Ne mások szavát kövessük, és ne higgyünk annak, akit a bosszú vezérel. Ne engedjük a hátsó szándékkal érkező embereknek, hogy eltérítsenek minket arról az útról, amelyet az Isten ígéje világít meg számunkra.

Az életben a gonosz mindig kívárja a kedvező lehetőséget, elérkezett Heródiás számára is a megfelelő alkalom, hogy bosszúját kiélje Keresztelő Jánoson. Egyre rosszabb előérzetem támadt az elkövetkezendőkkel kapcsolatban. A király születésnapja alkalmából lakomát szervezett, amelyre a főemberei, vezérei és Galilea előkelői voltak hivatalosak. Átlengettem a trónterembe, ahol Heródiás leánya örvendeztette a királyt táncával. Ennek következtében azt mondta a lánynak, hogy kérjen bármit, ő megadja neki. Meg is esküdött neki, ezt mondva „Bármit kérsz, megadom neked, akár országom felét is.”

Sose ígérjünk, hogyha nem egy nyugodt lelkiállapotban vagyunk, ugyanis, a dühből, félelemből vagy örömből származó ígéreteit az ember sosem gondolja át igazán. Pont, ahogyan Heródes király sem tette. Nem vette számításba, hogy milyen súlyos kockázatai lehetnek az elhamarkodott ígéretének. A biblia történetünk esetében egy ember életével játszadoztak, míg a valós életben bizalmas kapcsolatok foroghatnak kockán, emberi kapcsolatok, de ugyanakkor az Istennel való kapcsolatunk is. Hányszor ígértünk Istennek olyan dolgokat, amelyeket a következő pillanatban egyből megszegtünk, csak mert épp rettegtünk valami miatt, vagy mert nagyon vágytunk valamire? Mielőtt megígérünk valamit, gondoljuk jól át, ugyanis nem kis sebet ejthetünk embertársainkon meg gondolatlanságunk miatt, és nem kis vétket követünk el Isten előtt, ígéretünk megszegésével.

Miután a lány meghallotta a király szavait, anyját kérdezte arról, hogy mit kérjen. Bár a mögöttem álló hosszú út miatt, borzasztó kimerült voltam, de mégis átsüvítettem a tróntermen, hogy tisztán hallhassam az anya-lánya beszélgetést. Heródiás azt mondta lányának, hogy Keresztelő János fejét kérje egy tálcán. Amikor a király meghallotta a lány kérését, nagyon elszomorodott, ugyanis nem akarta őt visszautasítani. Ennek következtében elküldte a hóhért a börtönbe, aki elhozta János fejét, és átadta a lánynak tálcán, aki pedig odaadta anyjának. Amikor a tanítványok ezt meghallották, eljöttek a holttestért és egy sírboltba helyezték azt.

Ahogy a legtöbb biblia történetből, ebből is számos tanulságot vonhatunk le. Heródes király példája nagyon jól illusztrálja annak a nehézségeit, hogy az Úr igéje legyen életünk útmutatója. Mindig lenne valami, ami miatt másként cselekedjünk. Mindig létezik egy könnyebb út, hiszen az való igaz, hogy a könnyű út a legtöbb esetben, nem egyezik meg a helyes és igaz úttal. Azonban, ha Istenbe vetjük minden bizodalmunk, akkor minden akadályt sikerül majd legyőznünk, és emelt fejjel tudjuk folytatni utunk. A másik nagyon fontos tanulság pedig, hogy mindig gondoljuk meg kétszer a dolgokat, mielőtt bármit is kiszólnánk a szánkron, mielőtt meggondolatlan ígéreteket, fogadalmakat vagy akár személyre szóló megjegyzéseket tennénk. Ne botránkoztassuk meg Istent elhamarkodottságunk miatt, és ne kockáztassuk meg szeretett embertársaink megbántását, vagy akár elvesztését sem.

A tanulságokat magamba gyűjtve, tovább indultam utamon, és még kétezer évig szálltam országról-országra, hogy most elmesélhessem ezt a történetet nektek is.

* * *

Kovács Tamás, XI. osztályos tanuló
Udvarhelyi Református Kollégium
Felkészítő tanár: *Juhász Zoltán*

Alkoss egy esszét *Az emmausi tanítványok* történet alapján (legtöbb négy oldal terjedelemben), a megadott szempontokra figyelve: (részlet)

A fenti történetben találkozunk két tanítvánnyal, akik haladtak egy úton. Lelkük teljesen össze volt törve, hiszen három nappal azelőtt elveszítették Jézust, akit szerettek, valamint akiben ezenfelül reménykedtek is: ő fogja megváltani Izráelt. Számukra már minden remény meghalt, sőt, még hinni sem mertek annak ellenére, hogy az asszonyok hitükkel vallották meg az Úr feltámadását, állításukat pedig az angyalok jelenése, és szavuk is bizonyította. Szomorúan mentek az úton, amikor Jézus is melléjük szegődött. Nekik azonban semmi nem tűnt fel, hanem tovább folytatták útjukat, valamint lelkük is egyre mélyebb szomorúságba süllyedt. Megtudhatjuk azt is, hogy szemükkel nem ismerték fel őt, ezért továbbra sem hittek.

Ők olyan emberek voltak, akik csak a szemüknek hittek. Márpedig a látásuk akadályoztatva volt, hogy Jézust ne lássák meg, így teljesen biztosak voltak abban, hogy Jézus Nagypénteken meghalt, és ez az állapot így is fog maradni. Jézusnak azonban mi lehetett a célja abban, hogy a látásuk akadályoztatva legyen, és így az ő kiléte rejtve maradjon, amikor azt akarta, és akarja ma is, hogy higgyünk az ő feltámadásában? Ennek egyszerűen az az oka, hogy a feltámadott Urat nem úgy kell meglátni, és felismerni, ahogyan az ember a szemével felismer, beazonosít valakit, hanem hogy teljes lelkükből higgyék, hogy a halál nem vett erőt rajta. Tulajdonképpen ez az első legfőbb akadály abban, hogy felismerjem Jézus állandó jelenlétét akár boldog napjaimban, valamint a különböző megpróbáltatásaim idején. A történetet olvasva rájövök, hogy akár én is, amíg nem ismerem meg Jézus Krisztust, hasonló lennék az emmausi tanítványokhoz. Sokszor akadályozhat, hogy csak az érzékszerveimmel próbálok mindenről tudomást szerezni. Amit pedig ezen a módon nem lehet megtapasztalni, az már számomra nem létezik. Ha valaki pedig sok bizonyítékot felsorakoztatva próbálna meggyőzni, mint ez esetben a Jézus feltámadásáról, és ha csak a magam értelmére és emberi tapasztalataimra hallgatnék, bizonyosan hozzájuk hasonlóan üres fecsegésnek, vagy kitalált történetnek tartanám, ezért nem is hinném el. Ezt az akadályt úgy győzhetem le, hogyha túllépek minden elképzelésemre, és közeledek Jézushoz, megtudva és megértve, hogy ki ő, hiszen az ő testben való feltámadása az egyik legfőbb bizonyíték arra, hogy ő az Isten Fia, és értem jött el.

Másodszor az Isten Igéjének hiányos ismerete is megakadályozhat abban, hogy ne ismerjem fel Jézus jelenlétét az életemben. Lehet, hogy hiszek abban, hogy ő feltámadt, azonban ismernem kell minden róla szóló Írást: kell tudnom, hogy értünk jött a földre, halt meg a kereszten, és támadt fel a halálból, valamint azért, hogy valóban érezzem az ő állandó jelenlétét mindmáig, és hogy soha nem engedi el a kezemet, kell ismerjem az ő ígéreteit is, melyek szerint ő visszamegy a Mennybe, ahonnan alászállt, azonban nem

hagy árván, hanem velem marad a világ végezetéig, és elküldi a vigasztaló pártfogót is, a Szentlelket.

Egy harmadik akadály, ami még ezektől függetlenül is egy gát lehet Jézus és közöttem az, hogyha nem értem meg az ő Igéjét, vagy ha a fejemben meg is van minden tudás, és ismerem is az Igét, azonban a lelkem mindezt nem tudta befogadni, nem tudtam Jézust az életembe beengedni. Talán ez a legszomorúbb, amikor ismerem a Szentírást, tudom, ki Jézus Krisztus, azonban még mindig nem értem őt, és még mindig nem tudom őt befogadni. Ilyenkor történik meg az, hogy amikor nehéz helyzetben vagyok, és talán még embertársaim is magamra hagynak, akkor nincs, akihez imádkozzak, nincs, akihez segítségért kiáltsak. Így kizárom magam Jézus Krisztus közösségéből, és az emmausi tanítványokhoz hasonlóan szomorúan, céltalanul haladok életem útján, tudván, hogy mindaz, amiben reménykedtem, amiben eddig hittem, pillanatok alatt szertefoszlott.

Miért fontos számunkra Jézussal való közösség, és miért kell őt keresnünk mindaddig, amíg teljes szívből, habozás nélkül igent tudunk mondani az ő hívására? Egyszerűen válaszolva azért, mert egyedül Ő az, aki az Atyához vezet, azaz visszavezet bennünket. Mi egykor teljesen elszakadtunk Istentől, és mindmáig az Isten közössége nélkül fogantatunk, és jövünk a világra. Ő azonban azért lett emberré, hogy bűneinkért tökéletesen megfizethessen, valamint kijelentse azokat az Igéket, amelyek rábízattak. Ez után azért is támadt fel, hogy mindent, amit emberként megtapasztalva közbenjárhasson az Atyánál értünk, és így helyet is készítsen nekünk nála. Ezenfelül azt is megígérte, hogy bármit kérhetünk az ő nevében, mert ő teljesíti a könyörgéseinket. Így mostmár van, akihez bátran imádkozhatunk, akinek hálát adhatunk minden napon, köszönetet mondhatunk boldog pillanatainkért, és segítségért kiálthatunk nehéz napjainkban. A Jézussal való közösséget úgy is meg lehetne határozni, mint egy áldást, és egy kincset, mert ez az a közösség, amelyben szabadon élhetünk, valamint ebben a közösségben van jelen az az isteni szeretet, amelyből soha semmi, és senki nem képes minket kiszakítani.